

valget for den Henvisning, det har foreslaaet og henstiller til den højtærede Finansminister og den højtærede Krigsminister at tage under velvilligst mulig Overvejelse, hvad der i dette Andragende er kommet til Orde.

K. M. Klausen: Ogsaa jeg vil gerne sige et Par Ord om Andragendet fra Funktionærer og Arbejdere ved Hærens tekniske Værksteder og Magasiner. Det er anden Gang, disse Arbejdere indsende Andragende til Rigsdagen. I Fjor var den samme Sag til Behandling her, men da lykkedes det ikke at faa noget Resultat ud deraf. Den Gang var det kun det Mindretal, hvortil jeg hører, der foreslog at henvide det til den daværende Krigsminister. I Aar er det mig en Tilfredsstillelse at kunne udtale, at hele Finansudvalget har sluttet sig til Sagen, saa at der nu foreligger en Indstilling fra hele Udvalget til den højtærede Finansminister. Og idet jeg bygger paa Udtalelser fra den højtærede Minister, har jeg det Haab, at Sagen ikke vil dø hen hermed, at vi atter ville faa den at se og i den kommende Rigsdagssamling naa et Resultat, hvorved disse Arbejders Ønsker ville blive opfyldte.

Jeg vil ogsaa fremdrage den ærede Ordførers Udtalelse om, at det var et stort Spørgsmaal, det drejede sig om. Ja, det er meget muligt, men det er dog et Spørgsmaal, paa hvis Løsning vi ere stærkt inde. Staten har allerede givet en Pensionslov for meget store Kredse af sine Arbejdere, og hvad vi finde ret og billigt overfor den ene Klasse af Arbejdere, kunne vi vanskelig nægte overfor en anden Klasse Arbejdere. Naar Staten yder Pension til Post- og Jernbanefunktionærer og mange andre med disse ligestillede, kan jeg ikke forstaa, at vi skulle være bange for at tage de Konsekvenser, der maatte følge af det første Skridt paa denne Bane: ogsaa at tage disse Folk med. Det, Staten her skulde gøre, er ikke andet, end hvad mange Kommuner allerede have gennemført med egne Midler. Københavns Kommune har saaledes en Pensionslov, som gælder for samtlige Arbejdere i Kommunen, ikke alene for de højere Embedsmænd, men for hele Rækken ned til de lavest lønnede, altsaa Arbejdsmand og Lygttændere, kort sagt, alle smaa Funktionærer. Ogsaa for dem gælder der faste, bestemte Pensionsregler, saa at de vide, hvad der tilkommer dem, naar de blive gamle og udslidte. For øvrigt er det ikke sikkert, at dette vil betyde egentligt Tab for Statskassen. Ar-

bejdsledelsen paa de paagældende Steder kan nemlig kun have ondt af de mange gamle Arbejdere, der gaa der, den ved meget godt, at den Dag, de gamle udslidte Arbejdere afskediges, ere de saa uheldigt stillede, at de vanskeligelt kunne bjerger Føden, og derfor kan ingen fortænke en human Arbejdsledelse i, at den tillader Arbejderne at fortsætte deres Virksomhed egentlig talt ud over den Alder, hvori de ere i Stand til at yde Vederlag for deres Løn. Netop paa saadanne Steder, hvor man ikke har slige Pensionsregler, vil man finde Statsarbejdere, der ere langt op mod de 70 Aar, altsaa gamle og udslidte Mænd, der egentlig ikke burde sættes til dette Arbejde. Det er Følgen af, at Staten har stillet sig saa knebent overfor disse Folk og ikke har villet yde dem Hjælp paa deres gamle Dage. Det er vistnok en meget slet Økonomi, og det er muligt, at det vilde betale sig bedre, om man gav disse Arbejdere Pension, naar de virkelig vare udslidte, og i Stedet antog ny, friske Kræfter.

Det glæder mig, som sagt, at hele Udvalget i Aar har sluttet sig til Sagen, og jeg har det bedste Haab om, at vi skulle naa et praktisk Resultat, naar Rigsdagen bliver samlet til Efteraaret.

Mølgaard-Nielsen: Jeg vil hermed bringe det ærede Finansudvalg og særlig den ærede Ordfører en Tak for, at Udvalget har foreslaaet at henvide Andragendet under Nr. 15 direkte til den højtærede Finansminister. Vedkommende Andrager har haft Ansøgning inde baade hos Invalidebestyrelsen og hos Finansministeren, men det er blevet afslaaet begge Steder. Sidste Gang var den særlige Anledning, at han ikke kunde skaffe „fuldgyldigt Bevis“, som det hedder. Man vil jo gerne have, at der fra Kammeraterne skulle gives Vidnesbyrd om, at det forholder sig, som Ansøgeren angiver, at han har faaet Skaden i Felten eller Soldatertjenesten. Skönt det var i Krigen 1864, at han fik Skaden, fik han virkelig et Vidnesbyrd, nemlig fra en Vægter i Holstebro. Men saa indtraf det Tilfælde, at før Ministeriet fik Lejlighed til at høre nøjere fra denne Mand, døde han. Dette angaves som Grund til, at Finansministeren ikke kunde bevilge Andragendet. Jeg kendte denne Vægter i Holstebro, der nu er død, og ved, at han var en agtværdig og troværdig Mand, og jeg har ligeledes kendt Andrageren. Jeg er vis paa, at hans Angivelser ere fuldt ud rigtige, og jeg vil derfor sammen med den